

Silent Tokyo

サイレント・トーキョー

ไซเลนต์ โตเกียว

ทาเคชิโกะ ฮาตะ เขียน เกรลิน ลิขิตวิทยาวุฒิ แปล

ไฮแลนด์ ไตเกียว
サイレント・トーキョー:
And so this is Xmas

ทาเคฮิโกะ ฮาตะ เจียน
เกวลิน ลิขิตวิทยาวุฒิ แปล

המחבר

Copyright

ไซเลนต์ โตเกียว

המחבר

บทนำ

ฉันขอจดเรื่องราวที่เกิดขึ้นกับฉันในวันนี้ไว้เป็นบันทึก

วันนี้ วันที่ 22 ธันวาคม 2016 เป็นวันพฤหัสบดี

วันนี้ฉันรับยามเช้าเหมือนที่ทำอยู่เสมอ ตื่นนอนตอนเจ็ดโมงครึ่ง เปิดม่านในห้องนั่งเล่นให้แสงอาทิตย์ลอดเข้ามา ล้างหน้าแปรงฟันที่อ่างล้างหน้าเหมือนทุกครั้ง และเตรียมกาแฟร้อนกับขนมปังปิ้งในครัวแล้ว กินไปดูรายการข่าวในโทรทัศน์ไป

“ใกล้จะถึงคริสต์มาสแล้วนะครับ คิดถึงของขวัญสำหรับคนสำคัญของคุณแล้วหรือยังครับ”

พอได้ฟังสิ่งที่ผู้ประกาศข่าวพูดฉันก็ถูกคิดขึ้นมาว่า

(จริงด้วย วันนี้ไปซื้อของขวัญให้สามีดีกว่า)

และนั่นก็เป็นความผิดพลาดแรก

ฉันขึ้นรถไฟ JR สายยามาโนเตะมุ่งหน้าไปยังสถานีเอบิสู¹ ที่จริงแล้วจะชื่อของนะไปทีไหนก็เหมือนกัน แต่ชินจูกับชิบุยะคนเยอะเกินไป แคมศูนย์การค้าก็ใหญ่เกินไปจนทำให้เหนื่อย ดังนั้นฉันจึงคิดว่าสำหรับการไปซื้อของคนเดียว ห้างอย่างมิตสึโกชิเอบิสู¹ ที่ขนาดไม่ใหญ่มากแต่มีสินค้าเพียบพร้อมและคนไม่พลุกพล่านน่าจะดี ที่นั่นฉันซื้อผ้าพันคอแคชเมียร์อุ่นๆ สีเทา หากตรวจสอบดูจะรู้ว่าสิ่งที่ฉันบันทึกไว้เป็นเรื่องจริง พนักงานขายเป็นผู้ชายยังหนุ่ม ตัวสูงและใส่แว่นกรอบดำ

หลังจากนั้น ฉันก็คิดขึ้นมาได้ว่า ไหนๆ มาถึงเอบิสูทั้งทีแวะดื่มชาสักหน่อยดีกว่า พอออกจากมิตสึโกชิมาแล้วก็เห็นร้านขนมปังที่มีคาเฟ่เปิดอยู่บริเวณลานกว้างตรงหน้า ฉันเข้าไปซื้อแซนด์วิชเข้ากับกาแฟที่ร้านนั้น หากตรวจสอบดูก็คงรู้ว่านี่เป็นเรื่องจริงเช่นกัน ผู้คนภายในส่วนคาเฟ่ค่อนข้างหนาแน่น แต่ม้านั่งด้านนอกที่อยู่อีกฝั่งหนึ่งของกระจกไม่มีใครนั่งอยู่เลย ออกไปนั่งกินอาบแดดที่ม้านั่งนั้นแล้วค่อยกลับคงดีกว่านั่งในร้านที่แออัดแบบนี้ เพราะวันนี้อากาศดีจนแทบไม่รู้สึกร้อนด้วยซ้ำว่าหนาว ฉันคิดเช่นนั้น

และทางเลือกลูกนั้นก็มีความผิดพลาดด้วยเช่นกัน

ฉันนั่งลงบนม้านั่ง วางกระเป๋าสะพายหูรูดไว้ข้างๆ แล้วกินแซนด์วิชไข่ที่เพิ่งซื้อมา ใจกลางเอบิสูการ์เดนเพลส² มีต้นคริสต์มาสแก้วบาคารัต³ ขนาด

¹ มิตสึโกชิเอบิสู (Mitsukoshi Ebisu) สาขาหนึ่งของห้างสรรพสินค้า Isetan Mitsukoshi ซึ่งสาขานี้เพิ่งประกาศเมื่อต้นปี 2020 ว่าจะปิดทำการในวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2021

² เอบิสูการ์เดนเพลส (Yebisu Garden Place) ย่านช้อปปิ้งใหญ่แห่งหนึ่งในโตเกียวตั้งอยู่ในเขตชิบุยะ ประกอบด้วยลานกว้างและอาคารต่างๆ ซึ่งเป็นทั้งอาคารสำนักงาน ห้างสรรพสินค้า ภัตตาคาร อาคารที่อยู่อาศัย และพิพิธภัณฑ์ เดิมทีเป็นพื้นที่ของโรงผลิตเบียร์ยี่ห้อ Yebisu

³ บาคารัต (Baccarat) เครื่องแก้วเจียรในชั้นสูงของฝรั่งเศสมีความเก่าแก่นับศตวรรษ ซึ่งคริสต์มาสเกือบทุกปีที่ Yebisu Garden Place จะมีการนำแซนด์เคิลีร์ทำจากแก้วบาคารัตมาแขวนไว้เป็นส่วนหนึ่งของงานแสดงแสงสีช่วงหน้าหนาว

ใหญ่ยักษ์ตั้งประดับอยู่ รอบๆ มีคูร์กหนุ่มสาวและพ่อแม่เข็นรถเข็นเด็ก
ถ่ายรูปลงกันด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม ภาพนั้นชวนให้ฉันยิ้มตามและคิดว่าหลังจาก
จากกินแซนวิชหมดแล้วฉันเองจะไปถ่ายรูปที่หน้าต้นไม้ต้นสักรูปแล้วค่อย
กลับ ตอนที่กำลังคิดอยู่นั่นเอง จู่ๆ ก็มีใครบางคนมาหยุดยืนอยู่ตรงหน้าฉัน
เป็นผู้ชายคนหนึ่ง

“มานั่งตัวอื่นก็วางอยู่แท้ๆ แต่ไม่รู้ทำไมเขาถึงมายืนอยู่ตรงหน้าฉัน
ฉันคิดสงสัยพลางหยิบกระเป๋าที่วางไว้ข้างตัวขึ้นมาวางบนตัก
เขาไม่ได้นั่งลง แต่กลับพูดว่า

“คุณบ้า ใจเย็นๆ แล้วฟังนะครับ

“ที่จริงแล้วได้มานั่งตัวนี้มีอะไรเปิดอยู่ล่ะครับ”

“?”

ฉันไม่เข้าใจความหมายของคำพูดนั้นได้ในทันที

“ที่จริงแล้วได้มานั่งตัวนี้มีอะไรเปิดอยู่ล่ะครับ”

เขาพูดด้วยน้ำเสียงสงบเยือกเย็นเป็นที่สุดและนั่นยิ่งทำให้ฉันรู้สึก
หวาดกลัว ต้องออกห่างจากผู้ชายคนนั้นก่อน พอฉันคิดได้แบบนั้นและกำลัง
จะลุกขึ้น ทันใดนั้นฉันก็ถูกกดไหล่ให้นั่งลงอย่างแรง

“ไม่ได้ล่ะครับ ถ้าคุณลุกขึ้นมันจะระเบิด”

“ห๊ะ อะไรของเธอเนี่ย” ฉันถามด้วยน้ำเสียงเหวี่ยงๆ เพราะไม่เข้าใจ
ว่ากำลังเกิดอะไรขึ้นกันแน่

ผู้ชายคนนั้นใส่หมวกไหมพรมสีดำดิ่งลงมาจนต่ำจึงไม่ค่อยเห็น
สีหน้าของเขา เขาใส่เสื้อดาวน์แจ็คเก็ตสีดำกับกางเกงยีนส์ ฉันคิดว่าเขา
น่าจะใส่รองเท้าผ้าใบสีน้ำเงินเข้ม แต่รองเท้านี้ไม่ค่อยมั่นใจเท่าไร

เขายกนิ้วชี้ขึ้นจอร์จิมบี้ปากส่งเสียง “ซูว์...” หลังจากนั้นก็เอ่ยว่า

“ผมวางระเบิดไว้ได้มานั่งที่คุณกำลังนั่งอยู่ ถ้ามีน้ำหนักมากกว่า

สามสิบกิโลกรัมกดทับไว้ มันจะอยู่ในสภาพพร้อมจะระเบิด แต่ถ้าหาก น้ำหนักกลับไปน้อยกว่าสามสิบกิโลกรัมละก็มันจะระเบิดครับ”

“...เธอพูดถึงเรื่องอะไรนะ”

“ผมกำลังอธิบายอย่างละเอียดว่าตอนนี้คุณกำลังตกอยู่ใน สถานการณ์แบบไหนครับ”

“อธิบายเนี่ยนะ...”

“คุณนั่งลงบนม้านั่งตัวนี้ไปแล้ว และถ้าคุณยืนขึ้นก็จะถูกระเบิดตาย ครับ”

“อย่าพูดอะไรบ้าๆ นะ!”

“ขอโทษครับ แต่นี่เป็นเรื่องจริง ถ้าคุณยังไม่อยากตาย จากนั้นกรุณา ฟังที่ผมพูดและทำตามที่ผมบอก”

“!”

ทันทีที่ได้ยินคำว่า ‘ตาย’ ฉันก็กลัวจนหัวหด แม้ในสติสัมปชัญญะ จะคิดว่ามันคงเป็นแค่เรื่องล้อเล่นไร้สาระแน่... แต่ฉันกลับขยับตัวไม่ได้เลย

“กรรณานั่งอยู่ตรงนั้นะครับ อีกไม่นานจะมีคนมาที่นี่ เป็นสถาป จากรายการชื่อ ‘นิวส์ ดอ๊กเตอร์’ รู้จักไหมครับ รายการข่าวชื่อดังของสถานี โทรทัศน์ช่องเคเอ็กซ์ที่ออนแอร์ตั้งแต่จันทร์ถึงศุกร์ สถาปจากรายการนั้น จะมาครับ แต่ผมไม่รู้เหมือนกันว่าจะมาก็คน”

“...”

“พอพวกเขามาถึง ก่อนอื่นให้พวกเขาคนหนึ่งมานั่งข้างคุณ ทำ อย่างนั้นแล้วคุณก็จะลุกขึ้นได้ครับ จากนั้นคุณก็อธิบายแบบเดียวกับที่ผม อธิบายให้เขาฟัง พวกเขาจะได้ไม่ถูกระเบิดตายไปง่ายๆ”

“...”

“ที่พูดมาจนถึงตอนนี้ เข้าใจไหมครับ”

“...”

เขาถามด้วยน้ำเสียงสุภาพอย่างยิ่ง แต่ฉันกลัวมากจนพูดอะไร

ไม่ออก จึงได้แต่พยักหน้าขึ้นลงสองครั้ง

“หลังจากอธิบายทุกอย่างจบแล้ว กรุณาบอกต่อคำพูดของผมให้
พวกเขารู้ด้วย”

แล้วชายคนนั้นก็ยื่นหน้าเข้ามาใกล้หูของฉันแล้วกระซิบเบาๆ

“นี่คือสงคราม”

ปิดอย่าง

บทที่ 1

1

รปหงิ กลางคีน

ชั้นยี่สิบสี่ของตึกขายสินค้าแฟชั่นระฟ้า จากหน้าต่างกระจกนิรภัย
ขนาดยักษ์ที่รายล้อมรอบร้านนี้ จะมองเห็นทิวทัศน์ยามค่ำคืนสุดพิเศษของ
โตเกียวทาวเวอร์และเขตพัฒนาใหม่ของชิโอโดเมะ⁴ ได้กว้างไกลสุดลูกหูลูกตา
ที่นี่คือภัตตาคารขนาดเล็กชื่อ ‘KIRAKU’
วันนั้น อาซาฮินะ จิน กำลังผัดข้าวผัดกระเทียมอยู่ในครัว
แล้วหัวหน้าพ่อครัวก็เดินเข้ามาใกล้และกระซิบข้างหู
“หน้าร้านยุ่งมากเลย อันนี้เดี๋ยวฉันจัดการเอง ตอนนี้นายไปดูแลเรื่อง
คิดเงินที”

“เข้าใจแล้วครับ”

---

⁴ ย่านชิโอโดเมะ - ย่านธุรกิจสำคัญแห่งหนึ่งในกรุงโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น

เขาเช็ดมือทั้งสองข้างกับผ้ากันเปื้อนขาวสะอาดที่เพิ่งได้กลับมาจากร้านซักรีดวันนี้ แล้วเดินออกจากครัว ตัดผ่านบริเวณภายในร้านตรงไปยังเคาน์เตอร์คิดเงินตรงทางเข้าออก

หน้าเครื่องคิดเงินมีลูกค้ำรออยู่ก่อนแล้ว

เป็นชาวตะวันตก ตัวสูงใหญ่มีกล้ามเนื้อกำยำ

กล้ามเนื้อหนาและใหญ่เป็นมัดเห็นชัดเจนแม้มองจากนอกเสื้อยืดท่อนแขนกว้างแดดใหญ่ราวกับท่อนซุง กล้ามเนื้อหน้าท้องอาจมองไม่เห็นแต่คงเป็นซิกแพกแน่ๆ ผมสีน้ำตาลอ่อนตัดสั้น สร้อยสีเงินขุ่นห้อยอยู่บนลำคอลำสันที่ผ่านการออกกำลังกายมาอย่างดี

ทหารสินะ...

มองเพียงแวบเดียวก็รู้

“ขอโทษที่ทำให้รอนานครับ” จินเข้าประจำเครื่องคิดเงินแล้วดูบิล “สองหมื่นแปดพันเยนครับ”

แต่ชายคนนั้นนิ่ง ไม่หยิบกระเป๋าเงินออกมา เขาแค่ยืนอยู่ตรงหน้าจินอย่างนั้น

“?”

จินเงยหน้าขึ้นมอง จึงเห็นว่าผู้ชายคนนั้นจ้องมองจินอยู่แล้วแน่นอนว่าทั้งสองสบตากัน วินาทีที่สบตาเขาจินก็เข้าใจทุกอย่าง เขารู้ อีกฝ่ายล่วงรู้ความลับของเขาหมดแล้ว

“วันนี้เป็นคำคืนที่ Lucky มากเลยนะ ไม่คิดเลยว่าจะได้พบกันที่ Tokyo แบบนี้” ชายคนนั้นเอ่ยด้วยภาษาญี่ปุ่นอย่างคล่องแคล่ว

เขาเอ่ยต่อว่า “คิดจะช้อนตัวแบบนี้มันง่ายไป ฉันเห็นแล้วรู้ทันทีเลย” แล้วยิ้มน้อยๆ

จินนิ่งไม่ขยับ ไม่พูดอะไรได้แต่สับสนอยู่ในใจ เมื่อเห็นดั่งนั้นชายคนนั้นจึงหยิบนามบัตรของร้านที่วางอยู่ข้างเครื่องคิดเงินขึ้นมาหนึ่งใบ เขียนเบอร์โทรศัพท์ลงบนบัตรนั้นด้วยปากกาถูกลิ้นราคาถูกที่กึ่งอยู่บน

เคาน์เตอร์ จากนั้นก็เอามันยัดใส่ในกระเป๋าผ้ากันเปื้อนของจินแรงๆ

“ร้านเลิกแล้วโทร.มานะ”

“...”

“ถ้าไม่โทร.มา ฉันจะมาที่ร้านนี้อีก นั่นคงทำให้นายลำบากไม่ใช่รึง”

กินซ่า กลางคืน

วันนั้น อินนามิ อายาโนะ เข้าร่วมปาร์ตี้จับคู่กับหนุ่มๆ วงการไอทีอยู่ที่ร้านอาหารนานาชาติแห่งหนึ่งที่กินซ่าโอโดริ⁵ เธอไม่ค่อยถนัดการมาดื่มกินในลักษณะที่เป็นการปาร์ตี้จับคู่กัน แต่ถูกทาตานาชิ มานามิ เพื่อนของเธอดึงดันพามาและให้เธอนั่งตรงที่นั่งริมสุดของโต๊ะสี่เหลี่ยมผืนผ้ายาวฝั่งละห้าที่นั่ง หนึ่งในกลุ่มผู้ชายมาสายมากทำให้ที่นั่งตรงหน้าของอายาโนะยังว่างอยู่ อายาโนะรินเปียร์ดื่มเองและตักอาหารกินอย่างไม่เกรงใจ ตั้งใจว่าถ้าอิมแล้วจะขอกลับก่อน เรื่องที่พวกผู้ชายคุยกันก็น่าเบื่อและเธอก็ไม่ได้อยากมีแฟนขนาดนั้น คริสต์มาสที่ไม่มีแฟนไม่เห็นจะเป็นอะไรเลย

เริ่มปาร์ตี้จับคู่มาได้ประมาณหนึ่งชั่วโมงเธอคิดว่าเป็นจังหวะเหมาะที่จะกลับแล้ว แต่ขณะที่เธอมีมือลงไปจะหยิบกระเป๋าใต้โต๊ะนั่นเอง ผู้ชายคนที่ห้าซึ่งมาสายที่สุดก็มาถึง เขารูปร่างผอม สูง ผิวขาวสะอาด ดวงตาเฉียบคม ในขณะที่ผู้ชายคนอื่นๆ ทั้งหมดใส่ชุดสูทแต่เขากลับแต่งตัวด้วยเสื้อยืดสีขาว ตัวยาวย้วยๆ ไม่เป็นทรง กางเกงยีนส์เปื้อนรอยน้ำมันและรองเท้าผ้าใบสะอาดตาเปื้อนฝุ่นจนเห็นชัด

“สุนางะครับ ขอโทษด้วยที่มาสาย”

สุนางะ โมโตกิ ผู้ชายคนนี้เป็นคนที่น่าสนใจที่สุดในปาร์ตี้จับคู่วันนี้

⁵ กินซ่าโอโดริ (Ginza Chuo-Dori) ถนนสายหลักทอดผ่านกลางพื้นที่ย่านกินซ่า เรียงรายไปด้วยห้างสรรพสินค้า ร้านสินค้าแบรนด์เนม ร้านอาหาร และคาเฟ่ สุดสัปดาห์มักปิดถนนเป็นถนนคนเดิน

เลยนะ มานามิบอกครั้งแล้วครั้งเล่าก่อนมาถึงที่นี่ เขาคือผู้ชายที่ขึ้นปกนิตยสารรายสัปดาห์ ‘have one’s day’ ซึ่งวางแผนเมื่อเดือนก่อน คนที่ได้ขึ้นปกนิตยสารฉบับนี้คือตัวแทนคนรุ่นใหม่ที่มีชื่อเสียงในวงการต่างๆ กับเรื่องแค่นั้นอายาโนะก็รู้อยู่แล้ว สุนางะ โมโตกิ อายุสามสิบเท่ากับอายาโนะ เขาบริหารงานบริษัทพัฒนาแอปพลิเคชันสำหรับสมาร์ทโฟนของตัวเอง และลือกันว่าเขามีทรัพย์สินส่วนตัวมากกว่าหนึ่งพันล้านเยน

สุนางะทิ้งตัวลงบนที่นั่งตรงหน้าอายาโนะ

อายาโนะไม่มีอย่างอื่นให้มองจึงนั่งสังเกตสุนางะ เธอมองไม่ออกว่าเขาดูเหมือนคนร่ำรวย แต่ดูท่าทางเป็นคนฉลาด หน้าตาได้รูปดูน่ารัก แต่ท่าทางเป็นคนเย็นชา ถึงจะไร้เหตุผลอ้างอิงก็เถอะ

ผู้ชายคนที่รับหน้าที่จัดงานเริ่มพูดถึงการได้ขึ้นปกนิตยสารของสุนางะอย่างโอ้อวดราวกับเป็นเรื่องของตัวเอง

“สุดยอดไปเลยนะ ขึ้นปกนิตยสารเนี่ย ต่อให้ฉันพยายามร้อยปีก็เป็นไปไม่ได้!” เขาเอ่ยอย่างเกินจริงพร้อมโบกสองมือไปมา

“ไม่ได้มีแต่เรื่องดีๆ หรอกนะ” สุนางะตอบด้วยสีหน้าเบื่อหน่าย

“เหวอ เป็นคนดังแล้วรู้สึกดีไม่ใช่หรือไง”

“ไม่เหวอ อย่างแรกคือมีอะไรก็ไม่วางมาเยอะมาก ถูกชมแบบไม่มีเหตุผลและถูกว่าร้ายแบบไม่มีเหตุผลด้วย จะอย่างไรฉันก็ไม่เข้าใจเลยสักอย่าง แล้วก็มีเพื่อนร่วมชั้นที่จำไม่ได้ว่าเคยคุยกันติดต่อกันมาหา คนที่จำหน้าไม่ได้บอกว่าเจอกันที่ปาร์ตี้โน่นนี่ก็ติดต่อกันมา แต่พอบอกว่าเป็นแบบนี้มันเครียด คนส่วนมากก็จะเอาไปพูดอีกว่าฉันเป็นคนแปลก เหมือนเป็นโรคที่มาพร้อมกับความสบายเลย”

เข้าใจแล้ว เป็นอย่างนี้เอง

“พอเจอเรื่องแบบนี้ฉันเลยนึกถึงคำพูดของสตีเวน คิง⁶ ขึ้นมาที่ไว้ใช้จัดการกับอารมณ์โกรธ ‘ผู้ชนะในการแข่งขันปาชีคือคนที่มือเปื้อนน้อย

⁶ สตีเวน คิง (Stephen King) นักเขียนนิยายสยองขวัญชื่อดัง ชาวอเมริกัน

ที่สุด' แทนที่จะมัวโยนความเลวร้ายให้คนอื่น คนที่มีศักดิ์ศรีจะไม่ทำให้มือตัวเองต้องแปดเปื้อนเรื่องไร้สาระอย่างนั้นหรอก เพราะงั้นเดี๋ยวนี้ฉันเลยตั้งใจใช้ความเครียดพวกนั้นมาเปลี่ยนเป็นความคิดในแง่บวก เช่น มันคงไม่มีวิธีคำนวณตามหลักเหตุผลด้วยสูตรทางคณิตศาสตร์ว่าตัวเองปกติดี แต่อีกฝ่ายผิดปกติหรือตัวเองผิดปกติแล้วอีกฝ่ายปกติ"

“ห๊ะ อะไรนะ”

“ฉันว่าถ้าทำให้มันเป็นสูตรทางคณิตศาสตร์ได้คงเอามาประยุกต์ใช้ให้มีประโยชน์กับโลกใบนี้ได้หลากหลายนะ เช่น ถ้าตอนนี้มีคนที่มีท่าทีพิรุณอาศัยอยู่ในแมนชั่นเดียวกัน...”

“ท่าที่พิรุณ?”

“ใช่ แต่มีพิรุณยังงั้นเนี่ยมันอธิบายได้ยากใช้ไหมล่ะ เพราะมันเป็นเรื่องของสัมผัสที่หกไงล่ะ ถ้าจะไปแจ้งนิติผู้ดูแลอาคารหรือตำรวจ ก็ต้องอธิบายได้อย่างเป็นรูปธรรม แต่ถ้าคำนวณตามหลักเหตุผลด้วยสูตรทางคณิตศาสตร์ได้ ความเครียดแบบนี้ก็จะหายไป เขาวัดค่าตัวเลขได้ 27 จึงปกติดี ส่วนเขาวัดค่าได้ 65 จึงค่อนข้างอันตรายอะไรแบบนี้ละ”

ครู่ใหญ่หลังจากนั้น สุนางะก็พูดเรื่องคณิตศาสตร์ต่อไปเรื่อยๆ อายานะเข้าใจเนื้อหาที่เขาพูดไม่ถึงครึ่งแต่เธอก็รู้ว่าผู้ชายชื่อสุนางะคนนี้เป็นคนมีเอกลักษณ์ไม่เหมือนใคร เธอจึงลุ่มลึกความตั้งใจจะปลื้มตัวจากปาร์ตี้จับคู่และคิดว่าอย่างน้อยอยู่ฟังเรื่องของเขาก็น่าจะจบร้านแรกก่อนก็ได้

เวลาน่าจะผ่านไปประมาณสิบนาที เสียงเตือนว่ามีอีเมลเข้าจากมือถือของสุนางะดังขึ้น เขาเหลือบมองหน้าจออย่างอารมณ์เสีย

“...โทษที ธุระด่วน” สุนางะตัดบท

เขาลุกจากที่นั่งไปแล้วไม่ได้กลับมาที่ร้านอีก

อาภาซากะ กลางวัน

เดินสองนาที่จากสถานีรถไฟอาภาซากะจะพบอาคารสี่สิบชั้นซึ่งเป็นสำนักงานใหญ่ของสถานีโทรทัศน์เคเอ็กซ์ ด้านในสุดของชั้นสามสิบเอ็ดของอาคารแห่งนี้มีห้องทำงานของสตาฟรายการข่าว ‘นิวส์ ดอกเตอร์’ ที่คุรุสุ โคตะ ทำงานพาร์ทไทม์อยู่ ในห้องนั้นมีโต๊ะสแตนเลสสีเทาหกตัวหันหน้าเข้าหากัน มีเอกสารและข้อมูลสำหรับการถ่ายทำรายการวางซ้อนกันเป็นกองสูงอยู่บนโต๊ะแต่ละตัวจนแทบมองไม่เห็นหน้าคนที่นั่งอยู่โต๊ะฝั่งตรงข้าม นักศึกษามหาวิทยาลัยปีสี่คุรุสุ โคตะเข้ามาทำงานที่นี่เมื่อครึ่งปีก่อน โดยทำงานเบ็ดเตล็ดทั่วไป ทั้งจัดเตรียมข้าวกล่อง ขับรถ ทำความสะอาดห้องสตาฟ เสิร์ฟน้ำชา ผู้ช่วยออกกองถ่าย เขียนข้อความคร่าวๆ ที่ให้แทรกในรายการ และงานอื่นๆ อีกมากมาย เป้าหมายก็เพื่อให้มีพนักงานในสถานีโทรทัศน์เคเอ็กซ์สักคนถูกใจเขาแล้วชวนว่า ‘มาเซ็นสัญญาเป็นพนักงานของเคเอ็กซ์ไหม’ ซึ่งตอนนี้สิ้นสุดช่วงรับสมัครงานตามปกติไปแล้ว โคตะจึงรู้สึกกดดันและถูกต้อนจนมุมพอสมควร

วันนั้นโคตะกำลังตั้งใจรวบรวมความคิดเห็นจากผู้ชมซึ่งส่งมาถึงรายการอยู่ที่มุมหนึ่งของห้องทำงานสตาฟ เป็นความคิดเห็นจากสฎิปพิเศษเรื่อง “โตเกียวกลายเป็นเป้าหมายของการก่อการร้ายจริงหรือ!” ที่ออกอากาศเมื่อวาน ซึ่งเป็นสฎิปที่แทรกเข้ามาอย่างกะทันหันเนื่องจากงานแถลงข่าวขอโทษเรื่องคบชู้ของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหนุ่มชื่อดังถูกเลื่อนออกไป

พิธีกรถามอยู่หลายครั้งว่า

“ประเทศญี่ปุ่นปลอดภัยจริงหรือครับ เราสบายใจได้ใช่ไหมครับ”

นักการเมืองที่เป็นแขกรับเชิญบอกย้ำหลายครั้งว่า

“เราเตรียมความพร้อมด้านการควบคุมจัดการวิกฤตอย่างเต็มที่” “หากเทียบกับประเทศอื่นแล้ว เรามีหลักฐานแน่ชัดว่าประเทศญี่ปุ่นปลอดภัยที่สุด”

ไม่มีข้อมูลอะไรใหม่ ตั้งแต่เข้าสู่รัฐบาลของนายกรัฐมนตรีคนปัจจุบัน จุดยืนของคนญี่ปุ่นก็ชัดเจน

จากมุมมองของกลุ่มก่อการร้าย คนญี่ปุ่นถือว่าเป็นศัตรู เป็นเป้าหมายของการก่อการร้ายและการลักพาตัวเสมอ

แต่เพราะประเทศญี่ปุ่นอยู่ห่างไกลจากพื้นที่ขัดแย้ง ดังนั้นตราบาโดที่อยู่ภายในประเทศก็คงปลอดภัย

“พาร์ตไทม์! มานีหน่อย!” จู่ๆ ก็มีเสียงเรียกดังขึ้น คิตะ ยาสึโอะ พนักงานประจำผู้ควบคุมตำแหน่งผู้อำนวยการทั่วไปและโปรดิวเซอร์ที่นิวกลางขึ้นเพดานแล้วใช้นิวกลางนั้นกวักเรียก ให้เข้าไปหามาแต่ไกล

(หยาบคายไม่เปลี่ยนจริงๆ)

โคตะปิตไพล์แล้ววิ่งไปหาคิตะ โดยทาคาซาวะ มาซายะ ผู้ช่วยผู้กำกับซึ่งเป็นรุ่นพี่ของเขาสองปีเตรียมพร้อมรออยู่ข้างๆ คิตะแล้ว

“เมื่อก็มีโทรศัพท์เข้ามาที่รายการเราบอกว่าวงระเบิดไว้ที่เอมิสการ์เดนเพลส”

“ห๊ะ ระเบิด?”

“ยังงี้ก็น่าจะเป็นการแกล้งป่วนเล่นๆ อยู่แล้วละ แต่ตอนนี้เราไม่มีเรื่องอะไรจะเล่นแล้ว พนักงานทางแถวอย่างพวกนายสองคนนี่แหละถือกล้องไปที่ ถ้ามันแกล้งป่วนก็ให้มันทำไป ถ่ายหน้าตาโมโหของผู้เกี่ยวข้องมาที” คิตะเอ่ยด้วยสีหน้าหงุดหงิด

“ชะ เข้าใจแล้วครับ”

ทาคาซาวะตอบด้วยสีหน้าอึดอัดและคิดว่าโคตะก็คงทำหน้าที่แบบเดียวกันอยู่ ถ้าเป็นข่าวปลอม (ซึ่งคิดว่าคงปลอมแน่ๆ อยู่แล้ว) ก็เป็นเรื่องเปล่าประโยชน์สันต์ แต่ถ้าเป็นไปได้ว่า (คิดว่าไม่มีทางที่จะเป็นอย่างนั้นไปได้หรอก) ก็แค่คิดถึงความเป็นไปได้ มันเกิดเป็นข่าวจริงขึ้นมาชีวิตของตัวเองก็เป็นอันตราย ไม่ว่าจะอย่างไรก็ไม่ใช่ว่าสิ่งที่ตน

โคตะกับทาคาซาวะขึ้นรถไฟสายจีโยตะจากสถานีอากาศาซะไปลงที่เมจิจินงูมาเอะ จากนั้นต่อ JR สายยามาโนเตะไปสถานีเอบิสู ออกจากทางออกทิศตะวันออก ใช้สกายวอล์กเดินต่อไปยังทางเข้าของเอบิสูการ์เดนเพลส

“โทรศัพท์นั้นบอกว่าไหนะ ถ้าอยากถ่ายตำแหน่งที่ดีที่สุดให้มาที่ม้านั่งหน้าร้านขนมปัง... โชริเปล่า” ทาคาซาวะทวนซ้ำอย่างไม่สบอารมณ์

“ครับ ม้านั่งตัวตรงกลางจากที่เรียงอยู่สามตัว”

โคตะพูดกับหลังของทาคาซาวะที่กำลังเดินเร็วๆ

“แกลังป่วนอะไรไร้สาระ” ทาคาซาวะเอ่ยโกรธๆ

“อืม นั่นสิครับ”

“มันอาจแอบถ่ายพวกเราอยู่ไกลๆ ตรงไหนสักที่ แล้วเอาไปลงในยูทูบตั้งชื่อว่า เจอสตาฟโงๆ จากรายการ ‘นิวส์ ดอกเตอร์’ ก็ได้”

“งั้นคงไม่ดีนะครับ”

โคตะกับทาคาซาวะคุยกันไปพลางก็เดินเข้าไปยังพื้นที่ด้านหน้าการ์เดนเพลส แม้จะเป็นวันธรรมดาช่วงเวลากำกึ่งเวลางาน แต่ลานกว้างตรงกลางกลับแออัดคับคั่ง ผีงขาวเป็นโรงเปียร์ ผีงซ้ายเป็นร้านเบเกอรี่มีคาเฟ่ บริเวณร้านเบเกอรี่มีม้านั่งทำจากไม้วางอยู่หลายตัว

“ตรงนั้นหรอ” ทาคาซาวะหยุดยืนชี้ไปทางม้านั่ง

“อืม ใช่ครับ”

ที่ม้านั่งมีคนนั่งอยู่ก่อนแล้ว เธอเป็นผู้หญิงดูแล้วอายุประมาณสี่สิบกว่าบั้นต้นมีถุงกระดาษของห้างมิตสึโกชิสามใบและกระเป๋าทรงหูลูดสีดำวางอยู่ โคตะล้วงมือถือในกระเป๋ากางเกงยื่นส้อมออกมาดูเวลา บ่ายสามโมงห้านาที อีกยี่สิบห้านาทีที่จะถึงเวลาที่เตือนว่าจะระเบิด

“ยังงี้ก็แค่การแกลังกันเท่านั้นละนะ” ทาคาซาวะบ่นอีกครั้งแล้วตรงไปยังม้านั่งตัวข้างๆ ที่ผู้หญิงคนนั้นนั่ง “ไม่ต้องเป็นม้านั่งตัวตรงกลางก็ได้มั้ง นี่ เดียวข้ากลับแวะกินราเม็งแล้วค่อยกลับกันเหอะ หน้าสถานี

เอบิสมีร้านราเมงอร่อยอยู่นะ แบบมันๆ ชื่นๆ เลย”

“ดีครับ!” โคตะตอบรับคำชวนของทาคาซาวะอย่างดีใจจริงๆ แล้วเขาไม่ได้หิว แต่มองชอบราเมงรสเบาไม่มันจัด แต่แน่นอนว่าเขาไม่ได้พูดออกไป ทาคาซาวะต่างกับโคตะ เขาเป็นพนักงานประจำของช่องเคเอ็กซ์ เมื่อมองการณ์ไกลดูแล้ว การทำตัวให้เขาเอ็นดูย่อมเป็นผลดีมากกว่า

ทั้งสองคนเดินผ่านผู้หญิงที่นั่งอยู่ก่อนเพื่อไปนั่งที่ม้านั่งทางด้านซ้ายตอนนั้นเอง จู่ๆ ผู้หญิงที่นั่งอยู่ก่อนก็ทักขึ้น

“กรุณามานั่งที่ม้านั่งตัวนี้ทีค่ะ”

“เอ๊ะ”

“ถือกล้องอยู่แบบนี้แสดงว่าคุณเป็นสตากลากรายการ ‘นิวส์ดอกเตอร์’ ใช่ไหมคะ งั้นช่วยมานั่งที่ม้านั่งตัวนี้ที”

“...”

โคตะกับทาคาซาวะมองหน้ากัน ถึงจะเป็นการกลั่นแกล้ง แต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก็ผิดไปจากที่คาดไว้ตอนแรก โคตะมองผู้หญิงคนนั้นอีกครั้ง เธอเป็นผู้หญิงตัวเล็ก ใส่เสื้อโค้ตตัวยาวสีดำ รองเท้าบูตคันสีดำ ปลายผมยาวประดับดัดลอนอ่อนๆ อาจเป็นคุณนายไฮโซที่อาศัยอยู่แถวนี้ เสียงของเธอสั้นเล็กน้อย

ทาคาซาวะทิ้งตัวแรงๆ ลงนั่งข้างเธอ

“ป้า ป้าคือคนที่โทร.มาหาเราหรอ” เขาพูดด้วยท่าทีหยาบคาย แต่ทันทีที่ทาคาซาวะนั่งลงผู้หญิงคนนั้นก็กลับลุกขึ้นยืนราวกับดั่งกระโดดออกมาถึงระยะห่างจากม้านั่งไปหลายเมตร

“?”

ทั้งทาคาซาวะและโคตะมองสีหน้าซีดเขียวของผู้หญิงคนนั้นอย่างสับสน

“ฟังสิ่งที่ฉันจะพูดให้ดีๆ” ผู้หญิงคนนั้นเริ่มพูดเบาๆ เหมือนเสียงกระซิบกับทาคาซาวะ “เธอห้ามลุกจากตรงนั้นเด็ดขาด ห้ามเด็ดขาดเลยนะ”

“ห๊ะ”

“ระเบิดถูกวางไว้ข้างใต้ม้านั่งนั่น มันจะพร้อมทำงานถ้ามีน้ำหนักทับมากกว่าสามสิบกิโลกรัม และจะระเบิดถ้ามีน้ำหนักต่ำกว่าสามสิบกิโลกรัม”

“!”

ทาคะซาวะหน้าถอดสี เขาพยายามจะลุกขึ้นแต่ถูกกดดันด้วยบรรยากาศบีบคั้นจากคำพูดของเธอจึงต้องนั่งอยู่อย่างนั้น

จากนั้นเธอก็หันมาทางโคตะแล้วเอ่ย

“เธอ ยื่นมือออกมาสิ”

“ผม?”

“ใช่แล้ว เธอนั่นแหละ”

จู่ๆ มีผู้หญิงที่ดูไม่น่าไว้วางใจบอกให้ยื่นมือออกไปแบบนี้ โคตะจึงลังเล แล้วผู้หญิงคนนั้นก็ตะโกนเสียงดังจนเขาตกใจ

“เร็วสิ!”

เขาเห็นจากทางตาวาคนที่เดินผ่านมาหลายคนหันมามอง วินาทีต่อมาเธอก็พุ่งเข้าประชิดตัวโคตะแล้วจับแขนขวาของเขาไว้ รูดแขนเสื้อตัวแจ็คเก็ตของเขาขึ้นประมาณสิบเซนติเมตรอย่างรวดเร็วแล้วใส่नाफिका ข้อมือสีดำที่ข้อมือของโคตะเสียงดังกริกเหมือนนกยูงแจ่มใส

“?”

โคตะมองนาฟิกา มันเป็นนาฟิกาดีไซน์ที่ลึกลับๆ ที่บอกแต่เวลา

“อะไรกันครับเนี่ย...”

โคตะมองไปที่นาฟิกาสลับกับผู้หญิงคนนั้น เธอยื่นแขนขวาของตัวเองให้โคตะดู มันมีนาฟิกาข้อมือดีไซน์ที่คล้ายกันอยู่

“...ดูเหมือนว่านาฟิกานี้ก็เป็นระเบิดด้วย” เธอเอ่ยด้วยน้ำเสียงราวกระซิบอีกครั้ง

“ห๊ะ”

“นาฟิกาก็เป็นระเบิดเหมือนกัน ที่ได้ม้านั่งกับนาฟิกานี้ เป็นระเบิดทั้งคู่ เขาบอกว่าถ้าพยายามถอดนาฟิกาสลักออกมันจะระเบิด”

“เขาบอกว่า ใครบอกครับ!”

“ฉันก็ไม่รู้ ฉันไม่รู้จัก!”

ดูเหมือนว่าดวงตาของผู้หญิงคนนั้นจะมีน้ำตาคลออยู่บางๆ ทั้ง
โคตะและทาคาซาวะพูดอะไรไม่ออกอีก

“เขาบอกให้ฉันบอกกับพวกเธอตอนที่มาถึงแบบนี้”

“...”

“เปิดกล้องถ่ายไว้ให้ดี โทรศัพท์หาสถานีโทรทัศน์แล้วบอกให้เอา
ภาพที่ถ่ายไว้ออกรายการ ‘นิวส์ ดอกเตอร์’ ให้ได้”

“...”

ตอนนั้นเองเสียงเรียกเข้าของโทรศัพท์ก็ดังขึ้น แค้นใจของโคตะ
ก็เด่นแรงจนรู้สึกเจ็บ เพื่อความแน่ใจเขาจึงจับกระเป๋ากางเกงตัวเอง ไม่มี
อะไรสั่น ไม่ใช่โทรศัพท์ถึงเขา แต่เป็นของผู้หญิงคนนั้น เธอหยิบสมาร์ต
โฟนออกมาจากถุงที่ถืออยู่ในมือแล้วเอาแนบหู

“ค่ะ... ค่ะ... ค่ะ... เข้าใจแล้ว”

โคตะไม่ได้ยินเสียงของคนโทรเข้ามา พอตัดสายโทรศัพท์ไปแล้ว
เธอก็หันมาพูดกับโคตะ

“เธอต้องมากับฉัน”

“เอ๊ะ”

“ถ้าปฏิเสธเขาจะใช้เครื่องควบคุมระยะไกลสั่งให้นาฬิกานั้นระเบิด
ตัวจะหายไปครึ่งหนึ่งเลยนะ”

“!”

เธอจับเสื้อคาร์เนกเก็ตของโคตะไว้

“ไปกันเถอะ”

“...”

โคตะออกเดินไปกับผู้หญิงคนนั้นทุกๆ ที่ปฏิเสธอะไรไม่ได้

“เฮ้ย แล้วจะทิ้งฉันไว้อย่างนี้เธอ!” ทาคาซาวะตะโกนมาจากข้างหลัง

“เฮ้ย โคตะ!”

โคตะหันกลับไปทางม้านั่ง

“ผมก็ไม่รู้แต่คงต้องทำตามไปก่อนละครับ!” เขาตะคอกใส่ แล้วเสริมว่า “คุณทาคะซาวะ กลับ ถ่ายไว้ด้วยนะครับ”

2

ชั้นสองของมิตสึโกชิเอปิสุ เบื้องหลังบานประตูที่เขียนว่า ‘ผู้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องห้ามเข้า’ คือห้องรักษาความปลอดภัยเล็กๆ กว้างประมาณหกเสื่อ⁷ วันนั้นที่ห้องรักษาความปลอดภัยมี มาเอตะ ทาคาโอะ ประจำอยู่เพียงคนเดียว เขาคิดว่างานนี้นับว่าเป็นทางเลือกที่ดีสำหรับการเข้าทำงานอีกครั้งหลังเกษียณ ทั้งรู้สึกดีที่มองจากหน้าต่างลงมาเห็นทิวทัศน์ที่สวยงาม ระเบียบระบับของการ์เดนเพลส และงานก็ค่อนข้างว่าง นอกจากเดินตรวจตราแล้ว เขาก็พกนวนิยายย่อนยุคที่ชอบมาอ่าน นานๆ ที่จะมีโทรศัพท์แจ้งการก่อเหตุขโมยของในร้านเข้ามาที่ห้องรักษาความปลอดภัยบ้าง แต่มีระเบียบว่าการขโมยของไม่ว่าจะเป็นจำนวนเงินเท่าไรก็ต้องแจ้งตำรวจทันทีจึงไม่ได้ใช้แรงงานอะไรมาก

เขาดูนาฬิกากระบบสัญญาณวิทยุสีขาวที่แขวนอยู่บนผนัง บ่ายสามโมงยี่สิบห้านาที อีกสี่นาฬิกาจะถึงเวลาเดิณยาม แค่นำหน้าที่นี้หนึ่งครั้งต่อหนึ่งชั่วโมงก็ถือว่าได้ทำภารกิจลุล่วงแล้ว มาเอตะปิดหนังสือนวนิยายที่อ่านค้างไว้ เขาส่องกระจกขนาดเล็กพลางก็จัดหมวกซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของเครื่องแบบสีเขียวที่ติดตราสัญลักษณ์ของ ‘บริษัทรักษาความปลอดภัยอันระคุชิโก’ แล้วหวีจัดจอนผมที่มีผมหงอกแซมให้เรียบร้อยเหมือนเคย

⁷ 6 เสื่อ เท่ากับ 9.9174 ตารางเมตร (1 เสื่อ เท่ากับ 1.6529 ตารางเมตร)

ทันใดนั้นประตูห้องรักษาความปลอดภัยก็เปิดออก คนที่เข้ามาคือชายหนุ่มใส่เสื้อดาวน์แจ็กเก็ต กางเกงยีนส์ ย้อมผสมสีน้ำตาล

“มีอะไรหรือครับ” เขาถามอย่างสุภาพที่สุดเท่าที่จะทำได้

“คือ...” ชายหนุ่มท่าทางลุกลี้ลุกลนผิดปกติ

“มีธุระอะไรหรือครับ”

“คือ... จะว่ายังไงดี...”

จู่ๆ เขาก็ร้องโอดครวญ “อ้อ...” แล้วทิ้งผมสีน้ำตาลของตัวเองมาเอะเห็นอย่างนั้นจึงคิดว่าเด็กหนุ่มคนนี้ท่าทางจะสติไม่ดีเท่าไรนัก

ตอนนั้นเองผู้หญิงตัวเตี้ยอายุราวสี่สิบโผล่หน้าออกมา เธอซ่อนตัวอยู่ข้างหลังชายหนุ่มจนมิดเลยมองไม่เห็นในตอนแรก ผู้หญิงคนนั้นเอ่ยด้วยน้ำเสียงเหมือนกระซิบว่า

“เอ่อ คิดว่ามันเป็นเรื่องที่เหลือเชื่อค่ะ ขอให้ตกอยู่ในสถานการณ์เดียวกับพวกเราตอนนี้ก็เถอะ” เธอยื่นนาฬิกาข้อมือสีดำที่ใส่อยู่ให้มาเอะดูสองคนนี้พิลึกจริงๆ

“คุณลูกค้าครับ ที่นี่เป็นห้องรักษาความปลอดภัย หากมีข้อสงสัยอะไรบกวนสอบถามพนักงานหญิงที่จุดประชาสัมพันธ์ชั้นหนึ่งได้ไหมครับ” มาเอะเอ่ยอย่างสุภาพ

“ไม่ใช่ ไม่ได้หมายถึงอย่างนั้น... เรามาทelierเรื่องระเบิด” ผู้หญิงคนนั้นบอก

“ห๊ะ”

“อีกสามนาที่ที่จะเกิดระเบิดขึ้นที่กลางเอพิสุการ์เดนเพลสค่ะ!”

“ห๊ะ”

“ไม่สิ อีกสองนาที่สามสิบวินาที ไม่ใช่สิ ยี่สิบห้าวินาทีค่ะ”

“ห๊ะ”

“คนร้ายบอกให้ประกาศภายในตัวอาคาร ให้หนีเดี๋ยวนี้”

“...”

มาเอเดะเพิ่งมองผู้ชายกับผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้า

“ถ้ายังพูดอะไรแบบนั้นอีกผมจะโทรแจ้งตำรวจนะ แล้วคุณสองคนต้องถูกจับข้อหาข่มขู่เพื่อขัดขวางการปฏิบัติงานนะ” เขาบอก “หยุดล้อเล่นไว้สาระแล้วออกไปจากห้องนี้ได้แล้ว”

แต่ผู้ชายกับผู้หญิงก็ไม่ขยับ

“พวกเราจะไม่ไปไหนทั้งนั้นจนกว่าคุณจะประกาศให้คนภายในตัวอาคารรู้” ผู้หญิงพูด

“เหลือแค่หนึ่งนาทีกับสิบห้าวินาที!” ผู้ชายเอ่ยด้วยเสียงเหมือนจะร้องไห้

“ที่มานั่งไ้ มีระเบิดอยู่ใต้มานั่ง!” ผู้หญิงบอก

“คุณลองมองออกไปจากหน้าต่างสิ! มีผู้ชายนั่งอยู่ตรงมานั่งหน้าร้านขนมปังไข่ไหม”

“อีกหนึ่งนาที” ผู้ชายตะโกน

มาเอเดะรู้สึกถึงความหวาดกลัวชวนขนลุกจากชายหญิงตรงหน้าจึงถอยตัวออกห่างจากหน้าต่างแล้วเหลือบมองไปข้างนอก ม้านั่งหน้าร้านเบเกอรี่มีชายหนุ่มคนหนึ่งนั่งอยู่จริง ในมือเขาถือกล้องอยู่ เป็นเพราะมองจากระยะไกลเลยไม่เห็นสีหน้าของชายหนุ่มคนนั้น แต่ก็พอจะเห็นว่าเขาดูตัวเกร็งเพราะความตึงเครียด

ระเบิด?

บ้าสิ จะเป็นไปได้ยังไงกัน ระเบิดใจกลางโตเกียวเนี่ยนะ

“รีบประกาศเร็วๆ เข้าสิ ต้องอพยพลูกค้านะ!” ผู้หญิงพูด

“ไม่ทันแล้ว เหลืออีกแค่สามสิบวินาที!” ผู้ชายตะโกน

“อีกแค่สามสิบวิ บ้าเอ๊ย! ถ้าคุณทาคะซาวะตายนี่เป็นความผิดของแกนะ!” ผู้ชายคนนั้นตะคอกใส่มาเอเดะ

มาเอเดะมองนาฬิกาที่แขวนอยู่บนกำแพง ป้ายสามโมงยี่สิบเก้านาทีสี่สิบห้าวินาที ถ้าเรื่องที่พวกเขาพูดเป็นความจริงละก็ อีกสิบห้าวินาทีที่จะเกิดระเบิด...

ผู้หญิงคนนั้นนั่งเงียบ ส่วนผู้ชายยกมือกุมหัวทุดลงนั่งอเข่า
มาเอะมองออกไปข้างนอกอีกครั้ง

“!!!”

ระเบิดเกิดขึ้นตอนที่นาฬิกาเดินถึงเวลาบ่ายสามโมงครึ่งเปะ

จุดที่เกิดระเบิดไม่ใช่ตรงม้านั่งที่ผู้ชายถือกล่องนั่งอยู่ แต่เป็นถังขยะ
พลาสติกสีฟ้าใกล้กับม้านั่งตัวนั้น ถังขยะหมุนตัวอย่างแรง ลอยขึ้นมาสูง
กว่าระดับสายตาของมาเอะที่อยู่ชั้นสองเสียอีก

3

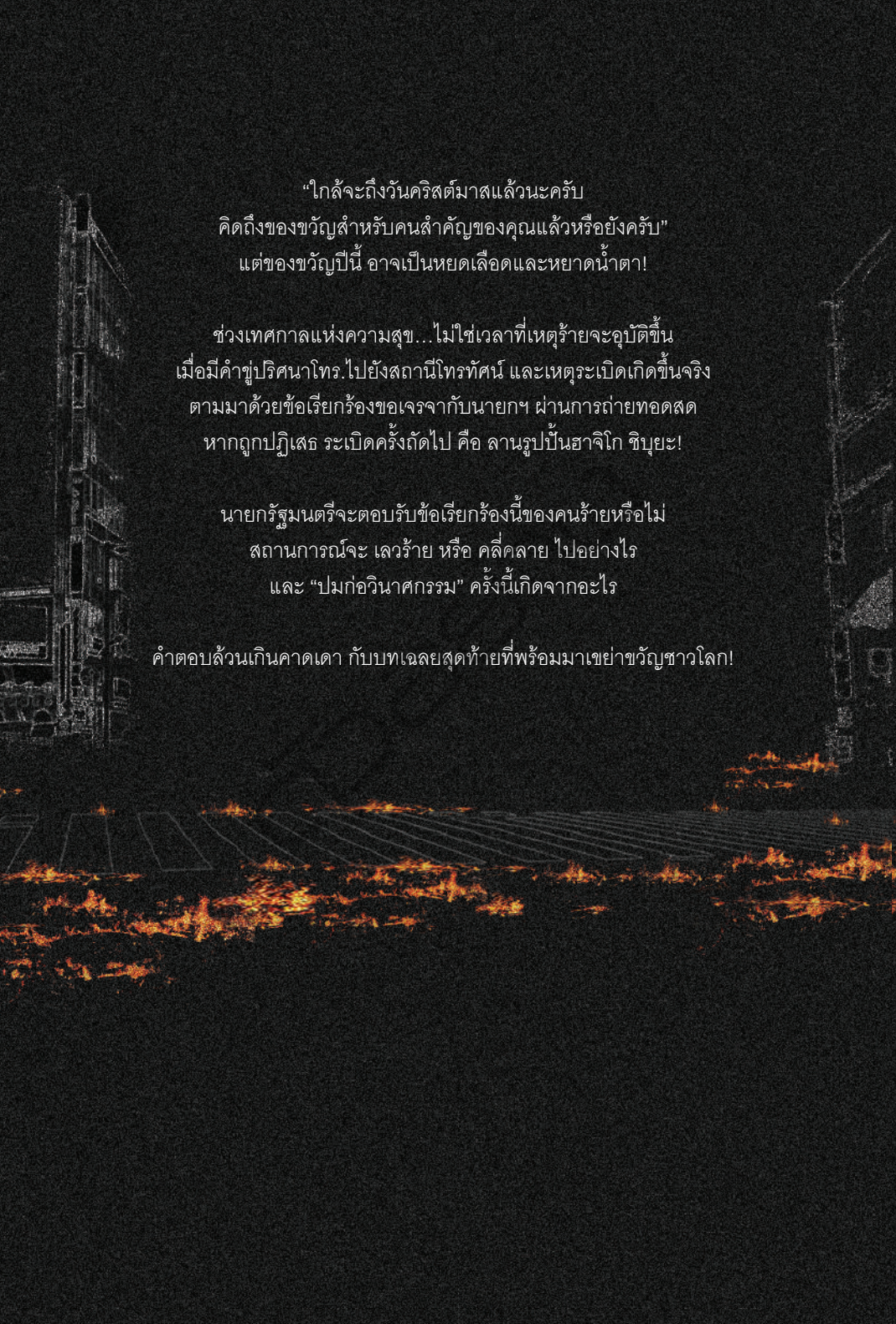
หากพิจารณาอย่างมีสติ นี่ก็ไม่ใช่คดีใหญ่อะไร

ความเสียหายมีเพียงถังขยะใบเดียวเท่านั้น แม้จะมีเสียงดังสนั่น
พร้อมฝุ่นฟุ้งกระจายลอยเป็นวงกว้างแต่ ณ ขณะนั้นยังไม่มีผู้บาดเจ็บแม้แต่
คนเดียว

แต่มันเป็นเหตุการณ์ที่ทำให้มาเอะตกใจสุดขีด มีคำเตือนล่วงหน้า
ก่อนก่อเหตุแล้ว และมันก็เกิดระเบิดขึ้นจริงตามคำเตือน

(อาจเป็นการก่อการร้ายก็ได้)

มาเอะคิดอย่างนั้นทันที ตั้งแต่สหรัฐอเมริกาวางท่าเป็นตำรวจ
โลกและเปิดสงครามที่ตะวันออกกลาง ก็แทบจะไม่มีวันไหนที่ไม่ได้ยินข่าว
ระเบิดพลีชีพ เมื่อปีก่อนก็มีการก่อการร้ายครั้งใหญ่ที่ปารีส หลังจากนั้นใน
ชนบทของอเมริกาเองก็เกิดเหตุกราดยิงโดยวัยรุ่นหนุ่มด้วยความคิดหัว
รุนแรง นอกจากนี้ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ยังมีการก่อการร้ายด้วยระเบิด

“ใกล้จะถึงวันคริสต์มาสแล้วนะครับ
คิดถึงของขวัญสำหรับคนสำคัญของคุณแล้วหรือยังครับ”
แต่ของขวัญปีนี้ อาจเป็นหยดเลือดและหยาดน้ำตา!

ช่วงเทศกาลแห่งความสุข...ไม่ใช่เวลาที่เหตุร้ายจะอุบัติขึ้น
เมื่อมีคำขู่อปริศนาโทร.ไปยังสถานีโทรทัศน์ และเหตุระเบิดเกิดขึ้นจริง
ตามมาด้วยข้อเรียกร้องขอเจรจากับนายกฯ ผ่านการถ่ายทอดสด
หากถูกปฏิเสธ ระเบิดครั้งถัดไป คือ ลานรูปปั้นฮาจิโกะ ชิบูยะ!

นายกรัฐมนตรีจะตอบรับข้อเรียกร้องนี้ของคนร้ายหรือไม่
สถานการณ์จะ เลวร้าย หรือ คลี่คลาย ไปอย่างไร
และ “ปมก่อวินาศกรรม” ครั้งนี้เกิดจากอะไร

คำตอบล้วนเกินคาดเดา กับบทเฉลยสุดท้ายที่พร้อมมาเขย่าขวัญชาวโลก!